

A N A R I S T O V I Ć

Śmieci z kosmosu

przełożył
Miłosz Waligórski

ilustracje
Mišo Smišek

Państwowy Instytut
Wydawniczy

ZŁOTE ŚMIECI

Tej nocy runie na nas rój
spadających gwiazd,
posypie się złoty deszcz
(następny za czterdzieści lat).

A czy wiesz, że wszystko,
co bierzesz dziś za piękno,
co zachwyca cię na pogodnym niebie,
to w gruncie rzeczy
odpadki z kosmosu,
złuszczona skóra,
złuszczona błona macicy,
parchy między palcami,
wypadające włosy.

Niektóre z tych
złotych śmieci
sprowadziły kiedyś
życie na Ziemię.

J E S Z C Z E J E S T E M

Dziczeje co kilka lat,
drogi panie. Uparta jest, franca.
Myśli zaczynają mutować i świat,
który obejmują, przeistacza się
nie do poznania.

Zabiera narządy, części mojego ciała.
Lecz one: nerki, wątroba, płuca, splot
węzłów chłonnych, ścięgna i tkanki –
nie znikają, stają się
metaforą siebie, nerek, wątroby, płuc.
Trwają same w sobie, a ja z nimi, sama w sobie,
gdzieś poza wierszem.

Tak zwaną nerkę
nurtują szybkie wody.
Tak zwaną wątrobę
ropa ze wszystkich złóż.
Tak zwane płuca
powietrze nie powietrze.
Puste nurtuje próżne.
I tak dalej. Póki one są,
jestem. Drogi panie,
dzielnie trzymam się tego wiersza,
którego nie ma.
Każdym ścięgnem.

Jeszcze kilka książek, a zniknie mózg.
„Nareszcie – można powiedzieć – chwała Bogu”.

Potem zostanie samo serce.
Wokół niego zawirują
niewidzialne, liryczne, przenośne
części byłego ciała, którym
odebrano formę, ale dano treść.

Serce, trochę większe od truskawki,
spocznie w trawie i będzie bić
w imieniu wszystkich,
pańskim także.
Przeczyta je pan i wykrzyknie „kocham!”.

A potem chwyci je ptak
i odleci, naprawdę, dosłownie.
Osiągnie wysokość, na którą
nie wzbił się jeszcze
żaden wiersz.

SMOKING / NO SMOKING

Ucieszyła się na widok popielniczki
w hotelowym pokoju
w Klagenfurcie, czyli Celovcu,
serbska poetka,
właśnie wróciła od Musila,
część muzeum
poświęcono Ingeborg Bachmann,
która, jak mówią,
zginęła przez papierosa,
w łóżku w Rzymie.

Włączyła telewizor, cicho,
bo miasto już spało
(była siódma wieczorem).

Poruszała się po cienkiej linii,
nie wiedziała, czy ma ciało
iguany, pudła z muzeum zwierząt domowych
czy kornika, co drąży zgniłe drzewo
historii powszechnej.

Dwie godziny
jechała z lotniska do hotelu.
Taksówkarz całą drogę milczał,
z uprzejmości.
Powiedział tylko, że ostatnio
jest ciepło.